

Dragon Wings

Broken truth

Dragon Wings

Broken truth

Elizabeth Kayland

Schrijver: Elizabeth Kayland
Coverontwerp: Elizabeth Kayland
ISBN: 9789403734422
© Elizabeth Kayland

Voor Deetje, Essie en Ake.
Durf te dromen.

Proloog

De auto glibberde van de weg af. In het midden van een groot grasveld kwam hij piepend tot stilstand. De deur zwaaide open en een man klom behendig op het dak.

Langzaam ging de deur aan de passagierskant ook open. Een hand stak eruit en wiebelende vingers wachtten ongeduldig op hulp. Glimlachend greep hij ze beet en hielp hij zijn vrouw omhoog.

‘En nu wachten we.’ Hij grijnsde en maakte het zich gemakkelijk.

‘En nu wachten we,’ beaamde ze, terwijl ze zich elegant naast hem neervlijde.

‘Ik kan er niet aan wennen dat ze hier één maan hebben.’ Beetje bij beetje schoof hij dichtert tegen haar aan. Hun vingers verstrengelden.

‘Er is wel meer waar ik niet aan kan wennen,’ zei ze met een zijdelingse blik.

Zodra hij merkte dat ze naar hem staarde, voelde hij zich zelfbewust. Hij keek naar de kleren die zijn dochter hem had aangepraat. ‘Ja, ik weet het. Een leren jack is niks voor mij. Hoe “trendy” ze het ook mag vinden. Ik mis mijn pak.’

Ze giechelde en gaf hem een kus op zijn wang. ‘Je ziet er hoe dan ook nog steeds uit als de knappe man aan wie ik beloofde mijn leven te delen.’

Hij strekte zich geeuwend uit om de blos op zijn wangen te verdoezelen en stond op. Met zijn gezicht weer in de plooi reikte hij haar zijn hand. ‘Mag ik deze dans?’

Haar ogen fonkelden en ze legde haar hand in de zijne.

‘Wat als er iemand langsrijdt? We hebben niet eens muziek.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘We kozen deze plek omdat er zo weinig verkeer is.’ Met een onverwachtse beweging trok hij haar dicht tegen zich aan. ‘Wat die muziek betreft, je kan me niet wijs maken dat na maanden meebrullen met dezelfde liedjes je de melodie en tekst niet uit je hoofd kent.’

Ze lachte. ‘Daar kan ik je geen ongelijk in geven.’

Samen wiegden ze op de maat van de muziek die enkel zij konden horen.

‘Lieverd, weet je zeker dat dit een goed idee is?’ Ze keek hem smekend aan.

Hij wist dat ze liever bij de kinderen was gebleven, maar de omstandigheden gaven hen weinig keus. Wat er ook stond te gebeuren, hij had haar nodig. ‘Maak je geen zorgen. We zijn hier niet voor een gevecht. Het is belangrijk, vooral voor de kinderen, dat we weten hoe groot het gevaar is en hoe dichtbij het zich bevindt.’ Zachtjes streek hij over haar blonde lokken.

‘We hadden haar nooit in het ongewisse moeten laten,’ zei ze met een snik.

Hij nam haar voorzichtig bij haar schouders vast en zocht naar haar blik. Zodra ze hem in zijn ogen keek liet hij haar niet wegstaren. ‘Luister goed naar me,’ fluisterde hij. ‘Het was een wederzijdse beslissing om haar een zorgeloze jeugd te geven. Jij weet net zo goed als ik dat het onmogelijk was zolang ze belast werd door haar herinneringen. De connectie met de Grote Zilveren maakt het er ook niet gemakkelijker op.’

‘Hij kan haar beschermen.’

‘Hij loopt net zo zeer gevaar als zij.’

Stilte viel. Elk van hen verzonken in gedachten.

Met een zucht staarde hij omhoog naar de heldere hemel en al zijn fonkelende sterren. Voor een seconde voelde hij rust.

'Ze komen,' alarmeerde ze hem.

Beiden schoten in een afwachtende houding. Vol spanning speurden ze de omgeving af.

'Wat er ook gebeurt, we zijn hier alleen om te observeren. Zodra er gevaar dreigt breng je jezelf in veiligheid. Begrepen?' Hij kneep zacht in haar hand.

Ze knikte en slikte de brok in haar keel weg.

Onder hen verscheen een verblindend licht.

'Weg van de auto,' schreeuwde hij. Het was te laat. Handen verschenen, grepen hen bij hun enkels en voor ze een gil konden uitten sleurden die hen het licht in.

Het gras kriebelde in haar gezicht. Ze staaarde naar de wolken die in de heldere, blauwe hemel langs dreven. De zon streelde haar huid. Ze genoot van de zachte wind en sloot haar ogen. Op het moment dat ze die opende kruiste een grote, donkere vorm de lucht boven haar en blokkeerde de zon een fractie van een seconde.

'...a! Rayia! Tijd om met je reet uit bed te komen en naar school te gaan!'

Rayianna opende haar ogen. Na het genot van de vrijheid en de ruimte die ze had in haar droom, voelde haar kleine kamer vreemd en benauwend. Het duurde even voor ze besepte dat ze in haar eigen bed lag.

Willekeurige kledingstukken, papieren met onafgewerkte schetsen, potloden en nog veel meer voorwerpen lagen verspreid door de kamer. Op elke muur van haar slaapkamer had ze kleine dieren en fantasiefiguren geschilderd. Het saaie, beige behang eronder was nog nauwelijks zichtbaar. Zelfs het witte plafond was versierd met kleurrijke creaties.

Slaperig stapte ze uit bed en friste ze zich op. Aangekleed en klaar voor school ging ze voor de grote spiegel in haar kamer staan en keurde ze zichzelf. Met een tevreden knikje zwaaide ze haar tas over haar schouder. Onderweg naar de woonkamer trok ze haar golvende, asblonde haren enkele keren door een elastiekje.

Geeuwend nam ze plaats aan de eettafel. Sai zette een bord voor haar neer met een plak toast en een gebakken ei, de dooier nog zacht, precies zoals ze het lekker vond. Hij gooide de pan en de spatel in de gootsteen en keek Rayianna geërgerd aan.

‘Wat?’ Rayianna zette grote ogen op en knipperde onschuldig met haar lange wimpers naar hem.

‘Als jij eens gewoon zelf uit je nest zou komen, dan zou ik me niet steeds zo moeten haasten.’

‘Je kan ook gewoon zelf eerder opstaan?’ Rayianna schonk hem een duivelse glimlach.

‘En jij kan vanaf morgen zelf je ontbijt klaarmaken,’ grijnsde Sai terug. Hij griste zijn jas en tas van de bank en snelde de deur uit. ‘Kom niet te laat!’ schreeuwde hij vanuit de gang, vlak voordat de deur achter hem dichtviel.

Sinds de verdwijning van hun ouders woonden de twee in een klein appartement. Hoewel ze niet altijd even goed met elkaar konden opschieten, hield Rayianna veel van haar broer. Ze wist nog goed hoe hij naast haar op de grond was komen zitten, zijn armen om haar heen had geslagen en haar sussend troostte terwijl zij met de tranen stromend over haar wangen het nieuws probeerde te verwerken dat ze die avond hadden gekregen.

‘Het komt goed,’ fluisterde hij. ‘Het komt allemaal goed.’

Het was bijna vier jaar geleden dat de politie hen vertelde dat ze de auto van hun ouders aan de kant van de weg hadden gevonden, leeg en verlaten, zonder zelfs een voetspoor in de modder rond het voertuig. Op 12 februari, slechts twee dagen voor de zestiende verjaardag van Rayianna. Het was een dag die voor altijd in hun geheugen stond gegrift. Het had lang geduurd voor ze haar leven weer op kon pakken en zonder de steun van Sai zou het haar niet zijn gelukt.

Afwezig wreef ze over het amulet dat om haar nek bungelde. Ze deed het sieraad zelden af. Dat had ze haar vader beloofd. Haar gedachten dwaalden af naar het moment dat ze het cadeau had gekregen.

De avond voor haar ouders verdwenen stuurde haar vader haar naar zijn kamer om een vroeg verjaardagscadeau te halen.

Enthousiast liep Rayianna naar de kamer van haar ouders. Op het bed zag ze een klein, donkerblauw doosje liggen met een zilverkleurige strik eromheen. Nieuwsgierig trok ze hem los en tilde ze de deksel van het doosje.

'Paps ketting,' riep ze uit. Ze had haar vader al zo vaak gevraagd of ze hem mocht hebben.

Zijn antwoord was altijd hetzelfde geweest. 'Zodra ik vind dat je hem verdient, is hij van jou.'

Rayianna wist dat zeuren er niets aan veranderde.

Met de ketting nog in het doosje liep ze terug naar haar kamer waar haar ouders op haar wachtten. De delicate hanger durfde ze niet aan te raken. Bij de deur hoorde ze haar ouders discussiëren. Dat was iets wat ze zelden deden. In een reflex verstopte Rayianna zich achter de deurpost.

'Je weet dat we het haar moeten vertellen, Reyansh. We

kunnen haar niet voor eeuwig in het duister houden,' hoorde ze haar moeder zeggen.

'Ik denk niet dat ze daar al klaar voor is. Waarom zouden we haar die last laten dragen?' Rayianna had haar vader nog nooit zo wanhopig gehoord. Haar hart bonsde in haar keel. 'Ze is gelukkig, gezond en hoeft zich nergens zorgen over te maken. Ik weet dat ze slim is en haar mannetje kan staan, maar ze is nog een kind.'

'Ik weet het, lief, ik weet het ... Dit uitstellen zal het voor haar alleen moeilijker maken.'

'Het zal zo'n schok zijn, Avalon.'

'We zullen er voor haar zijn.'

'Gaat ze ons kunnen vergeven?'

Rayianna hoorde de snik in zijn stem.

'Natuurlijk wel. Het kan even duren, maar ze is sterk, ze zal de realiteit accepteren en haar verantwoordelijkheid nemen.'

'Ik weet het.' Reyansh zuchtte. 'We hebben een geweldige dochter grootgebracht, nietwaar?'

'Dat hebben we zeker,' beaamde haar moeder. 'Wanneer we terug zijn vertellen we het haar. Ik hoop dat ze nog een laatste keer kan genieten van een zorgeloze verjaardag.'

Voor Rayianna kon beslissen wat ze met die informatie wilde doen, kwamen haar ouders de kamer uitgelopen.

'Ah, lieverd, heb je het geschenk gevonden?' vroeg Avalon. Ze klonk al net zo nieuwsgierig als Rayianna was geweest.

'Ik dacht dat je hem al wel om zou hebben.' Reyansh wees naar het kleine doosje in zijn dochters hand. Hij pakte het van haar over en haalde de ketting eruit. 'Over twee dagen word je zestien. Ik vind dat de tijd rijp is dat je dit van me overneemt.' Glimlachend deed hij de ketting rond haar nek.

Rayianna raakte voorzichtig de gouden hanger aan en gleeed met haar vinger over de takken van de boom der wijsheid en de draak die hem beschermt.

Avalon veegde een stille traan van haar wang.

‘Mam, stel je niet zo aan.’ Rayianna wist dat de ketting heel belangrijk was voor haar ouders. Ze had haar vader nooit zonder de ketting gezien.

‘Deze ketting zit al voor ruim een eeuw in onze familie. Ik heb schilderijen gezien van vijf generaties terug waar het duidelijk op afgebeeld staat.’ Reyansh legde zijn handen op de schouders van zijn dochter en keek haar recht in haar ogen aan. ‘Beloof me dat je hem elke dag draagt en dat je hem nooit of te nimmer verliest.’ De emotionele sfeer die er eerst hing werd vervangen door een dreigend gevoel in haar maag. Iets voelde niet goed. Rayianna kon er de vinger niet op leggen.

‘Ik beloof het, pap.’

Een paar uur nadat hun ouders waren vertrokken kwam een agent hen vertellen dat ze de auto van hun ouders langs de weg hadden gevonden. De deuren wagenwijd open en van Reyansh en Avalon geen spoor te bekennen. Het was een hele schok. Rayianna trok zich terug in haar kamer en in zichzelf. Ze wilde niemand zien of spreken, zelfs Sai niet.

Het duurde bijna een jaar voor ze haar leven weer kon oppakken. Doordat ze zolang thuis was gebleven startte ze haar lessen op ongeveer hetzelfde punt als waar ze gestopt was. Het betekende wel dat ze was blijven zitten en hard moest werken om mee te kunnen met de rest, maar dat maakte Rayianna niets uit.

Het jaar dubbelen had haar goed gedaan. Ze had de tijd

gehad om het voorval een plaatsje te geven.

De school zorgde ervoor dat ze begeleiding kreeg en de meeste klasgenoten waren erg meelevend. Helaas verdween het pestgedrag niet volledig. Zowel met de kleur van haar huid, de kleur van haar haren als het feit dat haar ouders waren verdwenen pestten enkele klasgenoten haar.

Vooraf dat de leerkrachten haar voorzichtiger behandelden, schoot bij velen het verkeerde keelgat in. Niet dat ze een voorkeursbehandeling kreeg. Haar toetsen en taken werden net zo streng beoordeeld als die van de anderen. De manier waarop ze werd aangesproken was wel heel anders.

‘Rayianna, je hebt heel goed je best gedaan. Bravo. Een paar kleine foutjes in je spelling, maar je verslag is uitstekend opgebouwd,’ sprak mevrouw Luytens luid vanaf haar bureau. ‘Davina, je moet echt beter op je spelling letten. Ik zou toch denken dat je deze woordenschat ondertussen wel onder de knie hebt.’

‘Ja hoor, voor mij kan er geen complimentje vanaf,’ mompelde Davina boos vanaf haar plaats achter Rayianna.

‘Je moet eerst door je ouders gedumpt worden, om zo’n behandeling te krijgen,’ grinnikte Jesper.

Rayianna wierp de jongen die schuin achter haar zat een blik. Als antwoord kreeg ze een vuil gebaar terug. Ze ademde diep in en uit en keek weer voor zich uit.

Alle gemene commentaar die ze bijna wekelijks aanhoorde liet ze over zich heen gaan. Met haar doel voor ogen deed ze haar best op school en studeerde ze zonder problemen en met grote onderscheiding af. Omdat ze met de hoogste punten in haar klas was geëindigd, mocht ze een speech houden voor haar klasgenoten, hun familie en de hele school:

'Als jongvolwassenen moeten we opgroeien in een samenleving die veel van ons verwacht. Daardoor kan het moeilijk zijn om trouw te blijven aan wie je bent. Om te blijven geloven in jezelf en je capaciteiten. Zelfs als je opgroeit onder "normale" omstandigheden. De meesten van jullie weten dat de mijne niet helemaal "normaal" waren: drie jaar geleden verloor ik mijn beide ouders .

Kijk nu naar me. Ik mag er toch zijn, al zeg ik het zelf.

Ik zou hier niet staan als ik niet al deze mensen achter me had die me onderweg steunden en me een duwtje in de rug gaven wanneer ik dat nodig had. De leraren, mensen van het bestuur, mijn medestudenten en vooral mijn broer. Het geeft me de kracht en het geloof dat ik kan doen wat ik wil zolang ik er volledig voor ga. Dat het goed genoeg is om "gewoon" mij te zijn. Dat ik precies ben wie ik moet zijn en dat het op die manier perfect is. Leef je leven niet zoals een ander dat van je verwacht. Er is er enkel één van jou in deze hele wereld. Dus blijf wie je bent. Blijf doen waar je gelukkig van wordt. Blijf geloven in jezelf. Je bent onvervangbaar, je bent het beste wat je kunt zijn. Jij bent jij en dat is alles wat de mensen die je liefhebben ooit voor je willen.'

Ze kreeg een staande ovatie en werd overrompeld met complimenten. Zelfs Davina en Jesper gaven haar een hand.

'Mooie speech, Rayia,' sprak Davina verlegen.

'Ja, heel mooi gezegd. En uh...' stamelde Jesper, 'sorry dat ik zo'n eikel tegen je was.'

'Dank je, Jesper.' Rayianna glimlachte beleefd.

Sai kwam naast haar staan. 'Dat heb je goed gedaan, zus. Ik ben trots op je.'

Ze gaven elkaar een dikke knuffel en samen met al haar

klasgenoten genoot Rayianna nog van het feest.

Een paar dagen later zat Rayianna aan de eettafel in hun nieuwe appartement met een inschrijvingsformulier voor zich. Sai deed zachtjes neuriënd de afwas.

‘Weet je zeker dat ik niet beter een baan kan zoeken?’ vroeg ze Sai voor de zoveelste keer.

Met een ruk draaide hij zich naar haar om, zijn wenkbrauwen gefronst en keek hij Rayianna aan. ‘Serieus, zus, als je het me nog één keer vraagt, gris ik die pen uit je hand en vul ik dat papier zelf in.’

‘Oké, oké, ik vul het al in.’

Enkele weken later kwam het verlossende nieuws dat ze het eerstvolgende semester mocht starten op de school van haar dromen.

Rayianna schrok op van haar herinneringen en keek op de klok.

'O nee, niet alweer,' kreunde ze. Ze propte de rest van haar ei in haar mond, greep het laatste stuk toast, haar jas en haar tas en rende de deur uit. Langs de trapleuning gleed ze twee verdiepingen naar beneden tot op de begane grond. Zo snel als haar voeten haar konden dragen, stooft ze het gebouw uit naar de bushalte aan de overkant van de straat waar net de bus aankwam.

'Safe.' Buiten adem plofte ze op een lege stoel. Achter haar hoorde ze iemand grinniken.

'Nauwelijks.' Rayianna draaide zich om bij het horen van een bekende stem en keek recht in het grijnzende gezicht van haar vriend, Alexander.

'Als ik weer te laat was, weet ik zeker dat je me zou indekken met een prachtig excuus uit je repertoire, toch?'

'Ik? Excuses voor iemand anders verzinnen? Weet je zeker dat je het tegen de juiste persoon hebt, jongedame? Een heer zoals ik zou zich nooit tot zo'n niveau verlagen!' Alexander

nam zijn denkbeeldige hoge hoed van zijn hoofd, stofte de bovenkant af en zette hem weer op zijn hoofd.

Alexander was een geboren acteur. Hij kon zich zo inleven in de rollen die hij speelde. Rayianna bewonderde dat erg aan hem. De laatste tijd schrok ze er ook niet van terug om zijn spel mee te spelen.

'Mijn verontschuldigen, mijnheer, ik moet u hebben aangezien voor een andere aap. Een verhaal vertellende, door fantasie gehersenspoelde vriend van mij.' Rayianna lachte.

Alexander gaf haar een speelse tik tegen haar schouder. 'Nou ja, ik heb tenminste genoeg fantasie dat ik de vele, vele, vele, vele, vele keren kan verdoezelen dat mijn vriendin de tijd uit het oog verliest en te laat in de klas komt.'

Nog voor de bus goed en wel stilstond nam Alexander Rayianna bij de arm en sleurde haar mee tot voor in de bus. Zodra de deuren opengingen renden ze naar de ingang van het gebouw. Een paar meter voor hen liep een meisje met een vuurrode, korte coupe met krullen.

'Hallo, Jodie!' riep Alexander luidkeels, wild zwaaiend met zijn vrije arm, de andere nog steeds stevig om de arm van Rayianna geklemd. Bij het horen van haar naam, draaide het meisje zich om. Haar gezicht lichtte op toen ze haar vrienden herkende.

'Wow, Rayia, je bent op tijd,' sprak Jodie overdreven verbaasd.

'Ja, ja, ik ben pas vier keer te laat geweest.'

'Precies. Vier keer ... in een maand tijd.' Alexander sprak de laatste woorden nadrukkelijk uit. 'Dat moet een soort record zijn, denk je ook niet?' Jodie en Alexander keken elkaar lachend aan.

'Julie weten echt hoe je van een mug een olifant moet maken.' Rayianna was er zich van bewust dat ze nogal snel werd afgeleid en daardoor al enkele keren te laat was gekomen. Ze begreep dat haar vrienden er een grapje van wilden maken. Zo'n grapje was leuk in het begin, maar na een tijdje was het leuke eraf en werd het alleen nog vervelend. Op het moment dat Rayianna hen dat wilde vertellen werd ze overvallen door een gevoel van duizeligheid. In haar buik raasde een storm gemaakt door duizenden vlinders die wild met hun vleugels flapperden. Haar hoofd duizelde alsof ze net over de kop was gegaan in een achtbaan. De omgeving werd steeds waziger tot ze niks anders zag dan een mengeling van kleuren die in elkaar overgingen. Het geroezemoes van studenten onderweg naar school, het geluid van de auto's en bussen die achter haar stopten om hun passagiers uit te laten stappen, alles om haar heen vervaagde tot er niks meer was dan stilte.

Rayianna knipperde met haar ogen. Langzaam werd haar beeld weer helder. De vlinders in haar maag streken neer en ook de duizeligheid ebde stilletjes weg. Door de open balkondeur recht voor haar kwam een zachte, warme bries haar tegemoet. De dunne, witte gordijnen rustig golvend op de wind. Ze ademde diep in en een gevoel van nostalgie overweldigde haar. Een traan vormde in haar ooghoek en rolde over haar wang. Achter haar hoorde ze plots een vrolijk gebabbel. Ze draaide zich om en zag een wieg staan in het midden van de kamer. Twee kleine handjes graaiden in de lucht. Nieuwsgierig wilde ze een stap naar voren zetten. Een hand op haar rug deed haar opschrikken. Ze knipperde een paar keer en keek verward om zich heen. Jodie stond met een bezorgde blik op haar gezicht naast haar.

'Gaaf het wel met je?'

Rayianna schudde haar hoofd in de hoop het vreemde gevoel van zich af te schudden.

'Ja, ik denk het wel.'

Rayianna zag de bezorgde blikken die haar vrienden haar van tijd tot tijd toewierpen tijdens de lessen van die dag. Telkens weer beantwoordde ze die met een geruststellende glimlach. Ze wilde er niet te veel over nadenken. Toch liet het haar niet los. Ze was er absoluut zeker van dat het niet haar kamer was geweest, en toch voelde het als een *déjà vu*. Het had zo levendig geleken dat het was alsof ze zich echt in die kamer bevond.

'Het was alsof je was gehypnotiseerd,' zei Alexander. 'Je was ineens weg. Ik bedoel, je stond er wel, het zag er alleen uit alsof je ziel was opgezogen.'

'Doe niet zo gek. Ik dacht eerder aan een epilepsie aanval. Weet je of dat in je familie zit?' Jodie liet haar ogen onderzoekend over Rayianna glijden.

'Niet dat ik weet.'

'Herinner jij je nog iets of was je echt helemaal weg?'

'Ik voelde jouw hand op m'n rug en toen ik met mijn ogen knipperde zag ik jou.' Rayianna wist hoe sceptisch haar vriendin was. Haar de waarheid vertellen had geen zin, nog niet. Wanneer ze erachter was wat er precies met haar aan de hand was, dan zou ze het hen vertellen.

Na een lange dag met saaie colleges stonden ze met hun drieën bij de bushalte.

'Waarom moet je zoveel theorie kennen om te kunnen schetsen en schilderen?' Alexander rolde dramatisch met zijn ogen. 'Al die regeltjes en technieken onthoud ik toch nooit.'

'Ik ben zelf ook meer voor een praktische methode,' mompelde Jodie met een pen in haar mond. Ze rommelde in haar tas op zoek naar haar agenda. 'Zullen we morgen afspreken in Central Park?'

'Volgens het weerbericht wordt het mooi weer. Ideaal voor inspiratie zoekende kunstenaars zoals wij. Wat vind jij, Rayia?' Afwachtend keken Alexander en Jodie haar aan.

'Lijkt me leuk.'

Het was niet de eerste keer dat ze samen ergens afspraken om hun theorie om te zetten naar praktijk. Achteraf gingen ze altijd ergens gezellig iets drinken en beoordeelden ze elkaars werk.

'Ik ken een nieuwe bistro op de hoek van de hoe-heet-het-ook-weer-straat. Ze hebben daar heerlijke koffie, heb ik horen zeggen.'

'Jeetje jongen, jij en jouw geheugen. Het zit daar zo vol fantasie dat jij je zelfs geen feiten als datums en namen meer kunt herinneren.' Rayianna sloeg Alexander speels op zijn rug.

'Waarom zou ik mijn geheugen beperken met dergelijke feiten als je heel goed weet wat ik bedoel?'

'Punt gemaakt. Central Park dus. Hoe laat zullen we afspreken?' Jodie was de meest georganiseerde van de drie. Dat kon je ook terug zien in haar schetsen. Haar lijnen waren recht en *to-the-point*. Geen onnodige krulletjes of franjes.

'Ik stel voor dat we het negen voor ons maken en half negen voor Rayia, op die manier kan ze er op tijd zijn.' Alexander hield zijn hand op zodat Jodie hem een high five

kon geven. De waarschuwende blik die Jodie hem gaf terwijl ze haar agenda terug in haar tas stopte bleef door Rayianna niet onopgemerkt. Ze draaide zich naar Alexander. 'Begin je nu weer?'

'Sorry, Rayia. Er helemaal mee stoppen nu we je er al zo lang mee plagen is moeilijk.'

'Doe dan toch maar wat meer je best.'

Een bus stopte en Rayianna en Alexander namen afscheid van Jodie.

Op weg naar huis namen ze de dag door en in het bijzonder hoe mevrouw Scotch veel aandacht had gekregen met haar rode string onder die veel te strakke, witte, linnen broek.

'Het is toch niet te geloven dat ze op haar leeftijd nog zo'n ding durft dragen?' Alexander schudde huiverend zijn hoofd.

'Dat niet alleen. Je zou toch denken dat ze, als leerkracht op een kunstacademie, wel weet dat wit zo'n felle kleuren niet bedekt.' Rayianna staaarde bedenkelijk uit het raam. 'Denk je dat ze het bewust heeft gedaan?'

'Wie weet wat er in haar hoofd omgaat. Brody keek zijn ogen in ieder geval uit.'

Ze stapten een paar haltes eerder uit wegens omleidingen van de bus.

'Het is ook altijd wat met die bussen. Ik kan dan wel een heel stuk binnendoor nu, toch was ik met de bus sneller geweest.'

Rayianna gaf Alexander een bemoedigend schouderklopje. 'Succes.'

'Jij ook, vergeet niet morgen om negen uur, Central Park.' Enthousiast zwaaiend liep Alexander de straat tegenover de bushalte in.

Rayianna wandelde in gedachten verzonken door de drukke straat op weg naar huis. De schemering kwam voor ze er erg in had. Haar voeten kenden de weg. Erover nadenken hoefde niet. Een rilling over haar rug deed haar uit haar gedachten opschrikken. Verward keek ze om zich heen.

'Ben ik al zo dicht bij huis?' De drukte had ze al enige tijd geleden achter zich gelaten. Net wanneer ze haar weg verder wilde zetten trok een bewegende schaduw vanuit haar ooghoek haar aandacht. Rayianna was nooit bang geweest van het donker. Ook alleen zijn bracht haar geen angst, maar op dat moment bad ze stilletjes dat er iemand voorbij zou lopen. Iemand waar ze gillend naar toe zou kunnen rennen. De schaduw gaf haar zo'n onbehaaglijk gevoel. De haren in haar nek gingen overeind staan. Als vanzelf zette ze een stap naar achteren. Weg van de schaduw die kronkelend steeds groter werd. Zodra er in de schaduw twee paar donkere ogen verschenen zette Rayianna het op een lopen. Zo snel als haar benen haar konden dragen rende ze de straat door, de hoek om naar rechts, de volgende links en het derde gebouw aan de overkant van de straat in. Zich ontspannen durfde ze pas toen de deuren van de lift dichtgingen.

Wat was dat? De priemende ogen flitsten door haar geheugen.

Het belletje dat aangaf dat ze op haar verdieping was aangekomen deed opnieuw een golf van opluchting over haar heenkomen.

'Nu alleen de gang nog door en ik ben er.'

In haar haast botste ze tegen haar buurman op die met verschillende zakken in zijn handen op de lift had staan wachten.

‘Ah, Rayianna, goedenavond. Fijne dag gehad op school?’ Meneer Weisz was een vriendelijke man. Hij was als een oom voor haar. Al waren er momenten dat hij haar meer deed denken aan een butler. Zijn manier van praten en hoe hij de deur altijd voor haar openhield waren daar enkele voorbeelden van en vooral zijn uitstraling gaf haar die indruk.

Sai had Rayianna verteld dat meneer Weisz hem aan het appartement had geholpen. Toen het huis waar ze met hun ouders hadden gewoond te duur werd voor Sai ging hij op zoek naar een appartementje waar hij samen met Rayianna kon wonen. Hij kende meneer Weisz als een oude vriend van hun vader en had hem om hulp gevraagd. Toeval wilde dat het appartement naast de zijne net vrij was gekomen. Sai liet de kans niet liggen en binnen enkele weken waren ze verhuisd.

Rayianna zag de uitdrukking op het gezicht van meneer Weisz langzaam veranderen van oprecht geïnteresseerd naar bezorgd en vlug gaf ze hem antwoord.

‘Ja, ik heb weer veel nieuws geleerd.’ Ze probeerde opgewekt te klinken, maar de energie ontbrak haar. Liefst van al wilde ze alles gewoon vergeten en in haar bed kruipen.

‘Ik zie dat het een lange dag is geweest voor je, ga maar gauw wat eten en kruip vroeg in je bed. Je hebt je slaap nodig.’ Met een knipoog stapte hij in de lift.

Starend naar de sluitende liftdeuren vroeg Rayianna zich af of meneer Weisz misschien wist of je rare visioenen kan krijgen van epilepsie en of het bij hen in de familie zat. Hij

was ten slotte een vriend van haar vader. De volgende keer dat ze hem zag zou ze het hem wel vragen. Mits Sai het antwoord niet wist.

Na een simpel avondmaal, bladerde Rayianna nog wat door het buurtkrantje.

'O, rond Kerst is er een tentoonstelling in de buurt. Wat leuk!' Ze scheurde de advertentie uit het blad en prikte het op de kalender in de keuken.

Rayianna voelde de wind door haar lange, blonde haar blazen. De golvende lokken werden omhoog getrokken en bewogen wild achter haar. Ze spreidde haar armen en genoot van de sterke bries die haar losjes hangende shirt deed ritselen. Het voelde alsof ze vloog.

Weer zo'n sensationele droom. Sinds de verdwijning van haar ouders kwamen ze steeds vaker voor. Toen ze een jaar of zeven was, had ze dit soort dromen haast elke nacht. Het was alsof ze in een andere wereld terecht kwam zodra ze haar ogen sloot. Ze kon er zich niet veel meer van herinneren. Alleen de laatste droom die ze had gehad over die onrealistische plek stond in haar geheugen gegrift. Overal om haar heen hoorde ze mensen gillen en schreeuwen. Iedereen rende in paniek alle kanten op. Kinderen huilden, vrouwen en mannen vochten voor hun leven en dat van hun gezin. De huizen stonden in lichterlaaie en de straten lagen vol met bloed en levenloze lichamen. Mannen met rond hun arm een band waarop een hoekig teken stond en een vreemde pootafdruk wierpen touwen en vingen draken. De gevallen draak staken ze met speren tot hij niet meer bewoog.

Rayianna voelde een kille rilling langs haar rug lopen bij de herinnering. Na die nachtmerrie hadden haar ouders haar meegenomen naar een hypnotiseur. Sindsdien had Rayianna geen last meer gehad van de dromen.

Voor de eerste keer dat schooljaar kwam Rayianna te vroeg aan. Precies twintig minuten. Er was nog geen teken van Jodie of Alexander, al had ze dat ook niet verwacht. De twee gingen er zonder twijfel van uit dat ze te laat zou zijn en zouden dus ook niet eerder dan negen uur in het park aankomen.

Op zoek naar inspiratie slenterde ze op haar gemak rond. Het was een mooie herfstdag. De wind maakte het fris, terwijl de zon haar lichaam verwarmde. Ze had genoeg aan haar dunne, rode jas. Toch trok ze haar beige sjaal licht aan, zodat haar nek niet bloot werd gesteld aan de frisse wind. Haar overbezorgde broer zou zich er overdreven druk om maken als ze een verkoudheid opliep.

Speurend naar een mooi beeld keek Rayianna omhoog en zag een winterkoninkje naar een tak van de boom vliegen, precies tegenover het pad waar ze aan het wandelen was. Ook al was haar kennis over vogels beperkt, Rayianna wist dat dit diertje zelden gespot werd in Central Park.

Voorzichtig, om het dier niet af te schrikken door een plotse beweging, nam ze haar schetsboek uit haar rugzak en haar potlood uit de linkerborstzak van haar jas. Het grafiet vloog over de pagina en creëerde lijn na lijn. Haar omgeving vervaagde naar de achtergrond. Ze ging helemaal op in haar kunst. Haar hoofd tolde en haar benen voelde wankel op het moment dat ze meer in detail wilde werken. Het leek alsof ze op het dek van een boot stond die door een storm voer. Voor